

စိုးမိုးစာပေ

၅၁၁

အကြောင်းကြောင်းကြောင့်

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း(၁)

"မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ နဲ့နဲ့လေးလျှောက်၊ ခါးကို
တောင့်တောင့်ကြီး မထားရဘူးလေ ဖြူရဲ့ "

"ကျွတ် လျှောက်တာပဲ ဒီထက်နဲ့ရရင်လည်း ပုံလဲကျဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်"

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေးတွေကို စုကျုံ့၊ နှုတ်ခမ်းမို့မို့လေးတွေ စုလျက်
သက္ကရာဇ်ဖြူ ဆိုသည် ။ ပြည့်စွမ်းရည်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်
ခေါင်းကို ခါယမ်းနေ၏။

သက္ကရာဇ်ဖြူ Cat Walk စတိတ်စင်လေးထောင့်က ထိုင်ခုံလေးဆီသို့
ဘုဆတ်ဆတ်ကလေး လှမ်းသွားကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ဖြူက တကယ်စိတ်ပျက်လွယ်တာကိုး၊ ရှိုးလျှောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တောင့်ကြီး လုပ် ထားတော့ စက်ရုပ်ကြီးလို
ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

ပြည့်စွမ်းရည်က ဖြူရှိရာကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလျှောက်လာရင်း
ဆိုသည် ။ အပြာနုရောင် စပို့ရှပ်နှင့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော စွမ်း စတိုင်က စမတ်ကျကျရှိလှသည် ။ နုဖပ်သန့်ရှင်းသော ရုပ်သွင်၊ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ ဝါဝင်းနေသော အသားအရေ၊

အားလုံးကို စုပေါင်းလိုက်တော့ ပြည့်စွမ်းရည်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမကမှ ငေးမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

ပြည့်စွမ်းရည်ဆိုတာ မော်ဒယ်လောကမှ အောင်မြင်နေသူ ကြော်ငြာသရုပ်ဆောင် တစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားနေခဲ့သူ တစ်ယောက်။

ဒါပေမဲ့ စွမ်းကို ဖြူချစ်ခဲ့တာ ဒါတွေတစ်ခုမှ မပါဝင်တာတော့ သေချာခဲ့သည် ။

ဖြူနှလုံးသားက စွမ်းအပေါ် မြတ်နိုးခြင်းသက်သက်နှင့် ချစ်ခဲ့မိတာလေ။ ချစ်မိတော့လည်း သဝန်တိုမိတာပေါ့။ ရပ်ရည်၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် လမ်းလျှောက်တာကအစ ငေးမော လောက်အောင် ချောမောပြေပြစ်သော ချစ်သူကို ချစ်မိတာကိုက ဖြူမှားခဲ့တာလား။

"ရည်းစားထားမိတာကိုက မှားတာ"

စွမ်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက မောဟိုက်အလိုမကျမှုတွေက အဆက်အစပ်မရှိသော စကား တစ်ခွန်းအဖြစ် ဖြူ နှုတ်က ကျွံထွက်သွားခဲ့၏။

"ဟေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ခုနက စကားကို ပြန်ပြင်ပြောစမ်း"

ဘုတ်ခနဲ ဖြူရှေ့ကို ရောက် လာပြီး စွမ်း မျက်ခုံးစိမ်းညိုညိုလေးတွေ အလိုမကျသလို တွန့်ကွေးလျက် မေးသည် ။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးအထက်မှာ စို့နေသော ချွေးစလေးတွေကို ဖြူ လက်ဖမိုးလေးနှင့် အသာဖိသုတ်ရင်း

"ဟုတ်တယ်လေ ရည်းစားလေးတစ်ယောက် ထားမိပါတယ်၊ စိတ်ပျက် စိတ်ရှုပ် ရင်မောရလွန်းလို့ ပြောတာ"

"ဟာကွာ ဖြူကို စွမ်း ဘယ်တုံးက စိတ်ပျက်စိတ်ရှုပ်ရအောင် လုပ်ဖူးလို့ လဲကွာ၊ စွမ်းချစ်တာ ဖြူ၊ စွမ်း မြတ်နိုးတာ ဖြူ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ဟောဒီသက္ကရာဇ်ဖြူကလွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စွမ်း မချစ်ဘူးဆိုတာ ယုံပါကွာ"

"စွမ်းကို ယုံပေမဲ့ ကျန်တဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူးလေ၊ အမြဲတမ်း စွမ်းအနားမှာ အရိပ်လိုရှိနေတဲ့ မိန်းမတွေက ပေါမှ ပေါ၊ အခုနာမည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ်မလေးကလည်း စွမ်းနဲ့ သတင်းထွက်နေတာ မွေးလို့ "

"အထင်မလွဲပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပါကွာ၊ ဒီလိုပဲ ကြော်ငြာတွေမှာ အတူတဲ့ သရုပ်ဆောင်တာ များ လာရင် ကောလာဟလ ပြောတတ်ကြတာပဲ"

"ပြောကြရအောင်လည်း လိုက်ဖက်ညီလွန်းနေတာကိုး၊ ဟွန်းတီဗွီမှာ ကြော်ငြာမကြည့်လိုက်နဲ့ စွမ်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး မျက်နှာချည်းပဲ၊ စွမ်းမျက်လုံးတွေ အပြီးတွေကလည်း အသက်ဝင်နေလွန်းလိုက်တာ၊ အမြင်ကတ်ဖို့ တောင် ကောင်းတယ်"

"ဖြူက သဘောထားကြီးမယောင်နဲ့ အရမ်းစိတ်နုတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မချဖြစ်နေရင် အနားမှာ အမြဲရှိ နေအောင် မော်ဒယ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါဆိုတော့လည်း စိတ်ပျက်လွယ်လွန်းလိုက်တာ၊ သင်တန်း တက်ရမှာ ရှက်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သင်ပေးတော့လည်း မရဘူး၊ ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ"

တကယ့်ကို စိတ်ပျက်သလို လေသံနှင့် စွမ်း ဆိုတော့ ဖြူ မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ မော့လာသည် ။ မာန စိတ်နှင့် မကျေနပ်မှုတို့ ရောယှက်နေသော ဖြူမျက်နှာတင်းတင်းလေးကို စွမ်း စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးကြည့်နေ၏။

ဖြူ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ တွန့်ကွေးသွားခဲ့ရင်း . . .

"ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့ ၊ ဖြူကိုယ်တိုင်က မှားခဲ့တာ၊ ပြည့်စွမ်းရည်ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော်တစ်ယောက်ကိုမှ ချစ်ခဲ့တာ မဟာအမှားကြီးပဲ"

"အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ ဖြူကို ကိုယ်ချစ်တာ တစ်ဘဝလုံး အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ကိုယ့်အတွက် ဖြူဟာ မရှိမဖြစ်ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း အဲဒီလောကကြီးထဲက စွမ်း ထွက်ခဲ့ပါလား၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း တတွဲတွဲ မြင်နေရတာကြီးကို ဖြူ စိတ်ပျက် စိတ်ရှုပ် လာပြီ"

"ဖြူရယ် ကိုယ် ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာနဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ၊ မိဘတွေကို တောင် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့တဲ့ အထိ မြတ်နိုးကြိုးစားခဲ့ရတာ ဖြူ နားလည်ပေးပါကွာ နော်"

"ဖြူဘက်ကိုကော စွမ်း နားလည်မပေးတော့ဘူးလားဟင်၊ မမကို တောင် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး စွမ်းကို ချစ်ခဲ့တာပါ၊ မမက သူ သိပ်ချစ်တဲ့ ညီမလေး မြတ်နိုးနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖက်လဲတကင်း ဖြစ်နေတာကို ဘယ်မြင်တွေ့ချင်မှာ လဲ၊ စွမ်း စဉ်းစားကြည့်ဦးပေါ့"

"ဒါ ကိုယ့်အလုပ်ပဲဖြူရာ ကိုယ့်ရဲ့ ရပ်တည်ရှင်သန်မှု အလုပ်တစ်ခုပါ ။ အနုပညာမြောက်ဖို့ အတွက် သရုပ်ဆောင်ရတာကို ဖြူ နားလည်နိုင်ရဲ့ သားနဲ့ ကွာ"

"အမှန်ဝန်ခံရရင် ဖြူ နားလည်နိုင်ပေမဲ့ မြင်တွေ့နေရတိုင်း ခံစားရတာလည်း အသေအချာပဲ စွမ်း၊ ချစ်သူဘဝမှာ တောင် ဒီလောက်ခံစားနေရရင် အိမ်ထောင်သည် ဘဝ ရောက်ရင် ဖြူ ပိုခံစားရမှာ သေချာတ

ယ်"

"ကိုယ့်အချစ် ကိုယ့်သိက္ခာတရားကို ဖြူ ယုံကြည်အောင် ကိုယ် ဘာနဲ့ သက်သေပြရမလဲ ဖြူ၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်ကို ဘယ်သူတွေ နားမလည် နိုင်ချင် နေပါ၊ ဖြူရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်နေခဲ့ ရတာပါ ဖြူရယ်"

ဒီလို စကားလေးနဲ့ ပဲ စွမ်း သူမအပေါ် အနိုင်ယူသွားခဲ့စမြဲ။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာကြောင့် များ တင်းထားသည့် စိတ်တွေ ယိုင်လဲကုန်ရတာလဲ။

"ညီမလေး အသေအချာ စဉ်းစားရမဲ့ ကိစ္စကြီးနော်၊ အသွင်မတူဘဲ အိမ်သူမဖြစ်ဘူးတဲ့ ၊ ပြည့်စွမ်းရည်က အောင်မြင်ကျော်ကြားစပြုနေတဲ့ မော်ဒယ်တစ်ယောက်၊ မင်းသမီးတွေ မော်ဒယ်မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖက်လဲတကင်း ပတ်သက်ဆက်ဆံနေရတာ သူ့ရဲ့ အလုပ်ဝါသနာ၊ အခု ကြော်ငြာမော်ဒယ်တစ်ယောက်ဘဝပဲ ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပိုင်းကျ သရုပ်ဆောင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရင် ပိုပြီး စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ညီမလေး ထပ်ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ ၊ သူ့သိက္ခာတရားကို မမ စော်ကားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လေတိုက်ပါများ ရင် သစ်ပင်ကြီးတောင် လှုပ်ခါရသေးတာပဲကွယ်၊ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စကြီးမှာ ညီမလေး စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာ တော့ မမ မမြင်မတွေ့ချင်ဘူးကွယ်"

အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ပြီး တွက်ချက်ပြခဲ့သော မမစကားတွေကို ဖြူ ပြန်ကြားယောင်မိသည် ။ စွမ်းနှင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး စွမ်းအလုပ်ကို နားလည်ပေးနိုင်သည် ဆိုသည့် တိုင် မိန်းမသား ပီပီ ဝန်တိုတတ်ခဲ့တာတော့ မငြင်းချင်ပါ။

မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မကြာခဏ ပါလာတတ်သော စွမ်း

သတင်း၊ စွမ်းအကြောင်းတွေ ကြားရ မြင်ရဖန် များ လာတော့လည်း ဖြူ
စိတ်ရှုပ် စိတ်ညစ်ရသည်။ ။ မမစကားတွေကိုလည်း ဖြူ လက်မခံချင်လို့
မရ။ မမဆိုတာ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့ကတည်းက ဖြူအပေါ် အချစ်ပုံ ဘ
ဝပုံပြီး မေတ္တာအင်အား ကြီးမားခဲ့သူလေ။

အသွင်မတူညီသော ဘဝနှစ်ခုကို တူညီအောင် ဖြူဘက်က
ကြိုးစားကြည့်မိတာလည်း တကယ်တမ်းကျ ရူးရူးမိုက်မိုက် အတွေးတစ်
ခုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေး ဝတ်ဆင်ပြီး ပရိသတ်တွေ
ရှေ့ လျှောက်လှမ်းဖို့ မဆိုနှင့် စတိတ်စင်ပေါ်မှာ ယခုလို စွမ်း သင်ကြား
ညွှန်ပြသည့် အတိုင်း လျှောက်ကြည့်ရတာတောင် အဆင်မပြေလှပါ။

စိတ်တွေ မွန်းကျပ်လို့ ချွေးတွေတောင် ပြန်လာရသည် အထိကို ဖြူ
ခက်ခဲလွန်းနေရ၏။ သေချာသည် က စွမ်းနံ့ဘေးက မော်ဒယ်ကောင်မ
လေးတွေလို စွဲမက်စရာ အပြုံးလေးတွေ အကြည့်လေးတွေကို ဖြူ မဖန်
တီးတတ်တာတော့ အမှန်။

"ဖြူ"

ခေါ်သံနှင့် အတူ စွမ်းလက်ချောင်းလေးတွေက ဖြူမေးဖျားလေးကို
ညင်သာဖွဖွ ဆွဲယူမော့စေသည်။ ။ ပင့်လှန်ပြီးသင်ထားသော ဆံနွယ်တွေ
က နဖူးပြင်ပေါ် ဝှေ့ဝဲကျနေသော စွမ်းမျက်နှာလေးကို ဖြူ မြင်ရ၏။ သ
ည် မျက်နှာလေးကိုပဲ ဖြူ ယစ်မူးစွာ ချစ်ခဲ့မိတာ၊ ညှို့ယူနိုင်စွမ်းသော မျ
က်ဝန်းတွေထဲမှာ ပဲ နစ်မွန်းပျော်ဝင် ခဲ့တာ။

"ဖြူကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်"

နီမြန်းစိုလွှဲနေသော စွမ်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ အတိုင်းအဆမဲ့သော
ဆွဲဆောင်မှုတွေ ပြည့်စွမ်းသည်။ ။ ဖြူ နှလုံးသားသည် လည်း အကြိမ်ကြိ
မ် ပျော်ဝင်ခဲ့ရဖူး၏။

"စွမ်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဖြူတို့ နှစ်ယောက် ဘဝအတွက် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လေ၊ ဖြူတို့ ဘဝ ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ စွမ်း ဒီအလုပ်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ မမရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြား"

"ကိုယ် ဝါသနာပါလို့ အခုလို အောင်မြင်တဲ့ ဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ ဖြူ၊ အလွယ်တကူ ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့ ဘဝမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်ဆို ဒီအခြေအနေအတွက် ဖြူဘက်က ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေရဦးမှာပဲ ကွာ"

"ဟင့်အင်း ဂုဏ်ယူနိုင်ပါဘူး၊ စွမ်းကို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖက်လဲတကင်း မြင်တွေ့နေရတာ ဖြူ ကျေနပ်ဝမ်းသာနိုင်မယ်လို့ ထင်လို့ လား၊ ဖြူ စိတ်မချမ်းသာနိုင်တဲ့ အလုပ်ကြီးကို စွမ်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလား၊ စွမ်း တစ်ဘဝလုံးအတွက် မရှိမဖြစ်ဘူးဆို"

"အဲဒီလိုကြီးတော့ အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ ဖြူတစ်ယောက်ကလွဲရင် စွမ်းဆိုတဲ့ ကောင် နှလုံးသားမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ရင်ခုန်စရာ မရှိဘူးဆိုတာ ဖြူ အကြွင်းမဲ့ယုံပါ"

ခိုင်ကျည်သော သစ္စာစကားဟု ဖြူ ယုံပါသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ စွမ်းစကားတွေကို ယုံကြည်ဖို့ အတွက် မမကို ဘယ်လိုသက်သေပြရမည်လဲတော့ ဖြူ မတွေးတတ်ပါ။

အချစ်ကို အလေးမထား ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့ဖူးသော ဖြူ နှလုံးသားက စွမ်းကို နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်ခဲ့တာ ကိုက မှားခဲ့သည် လား။ စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေကသာ ရာခိုင်နှုန်းများစွာ ပါဝင်နေသော အချစ်ကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းက ကံဆိုးခြင်းလေလား။

အတွေးတွေ လုံးထွေးညစ်မှိုင်းနေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် ထမြည်သ

ည့် ဆဲလ်ဖုန်းသံက စတိတ်စင်ထောင့် စားပွဲမှာ တင်ထားသည့် စွမ်းရဲ့ ဖုန်းကလေးပဲ ဖြစ်၏။

"ခဏလေးနော် ဖြူ"

နှုတ်ကတင်မကဘဲ မျက်ဝန်းတွေကပါ တောင်းပန်ကြည့်ပြီး စွမ်း ဖုန်းရှိရာကို ကသောကမျော လှမ်းသွား၏။ ဖြူ မျက်မှောင်လေးကုတ်ရင်း ထိုင်ခုံက ထိုင်နားထောင်နေမိ၏။

"ဪ ဟုတ်တယ် ကိုဗညား၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့မယ်လေ၊ အိုကေ အလွန်ဆုံး နာရီဝက်၊ ဟုတ်ပြီ အဲဒီရောက်မှ လိုချင်တာလေးတွေ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့၊ အိုကေ အိုကေ စိတ်ချ"

ဖုန်းကလေးကို ပိတ်ပြီး စွမ်း ခါးပတ်က အိတ်ငယ်လေးထဲ ထည့်ရင်း ဖြူထံ ပြန်လျှောက်လာသည် ။

"ကြော်ငြာကိစ္စတစ်ခု စကားပြောချင်လို့ ကိုဗညားဆက်တာပါ"

ဖြူ အလိုလိုကြားနေပြီး ဖြစ်ပေမဲ့ စွမ်းက မလုံမလဲ ရှင်းပြနေ၏။ ဖြူ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း ထိုင်ခုံမှ ထရပ်သည် ။

"ဖြူ ပြန်တော့မှာ လားဟင်၊ ကိုယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်"

"ရတယ် စွမ်း၊ စွမ်းရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ပွန်းပဲ့ကုန်ပါ့မယ်၊ ဖြူ ဘာသာ တက္ကစီငှားပြန်မယ်"

"ဟာ မဟုတ်တာ ကိုယ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့"

"ဖြူက အိမ်တန်းပြန်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် ဝင်ဦးမှာ ၊ ညနေကျမှ သူငယ်ချင်းကို ပြန်ပို့ခိုင်းမယ်၊ ပြဿနာမရှိဘူး ရတယ်"

စားပွဲပေါ်က စလင်းဘက်အိတ်လေးကို ကောက်လွယ်ပြီး ဖြူ ထွက်ဖို့ ပြင်တော့ စွမ်း ဖြူလက်လေးကို လှမ်းဆွဲရင်း . . .

"ဖြူ စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင် "

"ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာ လဲ၊ အချိန်တိုင်း အနုပညာအလုပ်နဲ့ မအားလပ်တဲ့ စွမ်းကို ဒုက္ခပေးမိသလို ဖြစ်သွားလို့ တောင် တောင်းပန်ရဦးမှာ ၊ အဟင်း ဟင်း"

"ဖြူနော် အဲသလိုကြီး မရယ်နဲ့ "

"ရယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲ အို"

စွမ်း ရင်ထဲ ဖြူ စွေ့ခနဲ ပါသွားရကာ ရယ်မိသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဒဏ်ခတ်ခံလိုက်ရသည် ။ ပူနွေးနူးညံ့သော အနမ်းရှည်ကြီးထဲက ဖြူ လှစ်ခနဲ ရုန်းထွက်ရင်း

"အဲဒါတွေကြောင့် ရှင့်ကို မုန်းတာ သိလား"

"မသိဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ ဖြူကို သိပ်ချစ်တာပဲ သိတယ်"

ရှက်ဒေါသတွေ လိမ်းကျံထားသော မျက်စောင်းလေး ပစ်ခွင်းကာ ရှိုးခန်းမထဲက ဖြူ ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။

"တက္ကစီ"

ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ရပ်ထားသော တက္ကစီတစ်စီးပေါ် ဖြူ လှမ်းတက်ပြီးမှ စွမ်း အခန်းအပြင်ဘက် ကို ရောက်လာ၏။

"ဖြူ . . . နေဦးလေ"

"ကားဆရာ ရှစ်မိုင်ဘက်ကို မောင်း"

"ဗျာ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့"

တက္ကစီကားလေးက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။
ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ စွမ်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တာကို
နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲက ဖြူ လှမ်းမြင်နေသည် ။

ဖြူ အိမ်ကို ပြန်လိုက်ပို့ချင်တာထက် သူ့ကြော်ငြာကိစ္စက
ခေါင်းထဲမှာ အ ရေးကြီးနေ မှာ ဖြစ်တာ မသိတာ မှတ်လို့ ။
တစ်မိမိမိမိတွေ့မိရင်း ဒေါသစိတ်က တရိပ်ရိပ်တိုးလာသည် ။

စလင်းဘက်အိတ်ထဲက ဆဲလ်ဖုန်းလေး ထမြည်တော့ အိတ်ကိုဖွင့်
ကာ ထုတ်ယူကြည့်မိသည် ။ အထင်အရှားပေါ်နေသော ဖုန်းနံပါတ်တွေ
မြင်ရုံနှင့် စွမ်း လှမ်းဆက်နေတာဟု သိလိုက်တာမို့ တမင် ပိတ်ပစ်လိုက်
သည် ။

ခုချိန်မှာ စွမ်း အသံကိုတောင် မကြားချင်ပါ။

သည် လိုသာ ရှင့်ကို အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးမုန်းတီးနိုင်စွမ်းသာ ဖြူနှလုံး
သားက ရှိနေနိုင်ခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အခုတော့ အတေးအမှတ်မရှိတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုအတွက်တော့။

အခန်း(၂)

လမ်းချိုးကွေ့က ထောင့်မှန်ကွေ့လမ်းမို့ သူ ကားလေးကို စက်ရှိန်
လျှော့ကာ သတိထားပြီး ချိုးကွေ့ဝင် လိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ မျှော်လင့်
မထားမိသော မြင်ကွင်းကို အချိန်မီပဲ သူမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ဦးက ဘေးဘီဝဲယာကို မကြည့်ဘဲ ကား
လမ်းမကို ဖြတ်ကူးဖို့ ကြိုးစား လိုက်သည်။ ။

စက်ရှိန်လျှော့ချထားသော သူ့ကားလေးနှင့် အတော်ကြီး လှမ်းနေ
ပေမဲ့ ကားဟွန်းသံတစ်ချက်တီးကာ သူသတိပေးလိုက်၏။

"တိ"

သူ့ကားဟွန်းသံကြားမှ ပဲ လူကြီး အထိတ်တလန့် လှည့်ကြည့်ကာ
ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။
ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် ထင်သည်။ ။ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ကားလမ်းမ
ပေါ်မှာ ပဲ ခွေခေါက်လဲကျ သွားခဲ့တာမို့ သူ ကားဘရိတ်ကို နင်းကာ ရပ်
တန့်လိုက်ရပါသည်။ ။

သူ့ကားနှင့် ငါးပေအကွာလောက်မှာ လဲကျနေသော လူကြီးခမျာ ပြန်
မထနိုင်သေးဘဲ ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အကြောင်သား ငေးကြည့်
နေ၏။

ကားနှင့် ပွတ်တိုက်မိခြင်း မဟုတ်သည့် တိုင် လူကြီးတစ်ယောက်ဟူ

သော အသိစိတ်ဖြင့် သူ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းရင်း အပြေးအလွှား သွား ပွေ့ထူရ၏။

"အ အဘ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

"အ အား ခြေ ခြေထောက်ခေါက်သွားတာ ထင်တယ်၊ ကျွတ် ကျွတ်"

"အဘ လမ်းလျှောက်လို့ ရရဲ့ လားဟင်"

လူကြီးက ခေါင်းကို ခါယမ်းပြရင်း နာကျင်စွာ ရှုံ့မဲ့နေသည် ။ ခြေဆစ်လွဲသွားတာလား သူမသိ။ စိုးရိမ် သွားမိတာမို့

"ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာ မဟုတ်ဘူး နော် အဘ"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အဘကိုယ်တိုင်က သတိလက်လွတ် အလောတကြီး လမ်းဖြတ်ကူးမိတာပါ၊ ကျွတ် ကျွတ် အခန့်မသင့်တော့ ခြေထောက်ခေါက်လဲတာပါ လူလေးရယ်"

လူကြီးက ရိုးသားစွာပဲ ဝန်ခံရှာသည် ။ ကြည့်ရတာ အဖော်လည်း ပါပုံမရတာမို့ သူ ကရုဏာစိတ်တော့ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

"အဘကို ကျွန်တော် ဆေးခန်းပို့ပေးမယ်၊ ပြီးရင် အဘ ဘယ်ပြန်ရမှာ လဲ ပြောပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ဟို အဲ အားနာစရာလူလေးရယ်၊ အဘကြောင့် လူလေး အလုပ်ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးပါတယ်ကွယ်၊ အ ကျွတ် ကျွတ်"

"အဘမှ လမ်းဆက်လျှောက်လို့ မရတာပဲ၊ ကဲ ကျွန်တော့်ကို တွဲဆေးခန်းကို အရင်သွားရအောင်နော်"

လူကြီး အားတုံ့အားနာဟန်နှင့် ခေါင်းကလေး ညိတ်ရှာသည် ။ ကားပေါ်အထိ သူတွဲခေါ်ခဲ့ရင်း အနီးဆုံး ဆေးခန်းသို့ မောင်းခဲ့သည် ။

ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်တောင် မစမ်းသပ်ရသေးခင် လူကြီးက စိုးရွံ့ဟန်နှင့် ဆေးထိုးဖို့ ငြင်းနေသည်။ ။

"ဟို ဟို အဘကို ဆေးတော့ မထိုးပါနဲ့ နော်၊ ဆေးထိုးအပ်ဆို အဘက ကြောက်လွန်းလို့ ပါနော် ဒေါက်တာလေး။"

"မလိုအပ်ရင် မထိုးပေးပါဘူး အဘရဲ့၊ ကဲ အဘ ဒဏ်ရာကို ပြပါဦး။"

ညာဘက်ခြေကျင်းဝတ်က ဒဏ်ရာကို ဒေါက်တာလေးက အသေအချာကြည့်၏။

"ဒဏ်ရာက သိပ်မပြင်းထန်ဘူးထင်တယ်၊ ခြေဆစ်တွေ ဘာတွေလဲ့ရင် သိသိသာသာယောင်နေမှာ ၊ အဘ ဘယ်နေရာက နာတာလဲ"

"အဲ အဲ ဆရာလေးစမ်းနေတဲ့ ခြေဆစ်နားက နာတယ်၊ သိပ်အပြင်းအထန်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ နာတာလောက်လေးပဲ"

ဆေးထိုးခံရမှာ စိုး၍ လား မသိ လူကြီးက ငြင်းနေလေသည်။ ။ ဒေါက်တာလေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးရင်း

"လိမ်းဆေးလိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မယ်၊ သောက်ဆေးပါပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒဏ်ရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာရင် ကျွန်တော့် ဆေးခန်း ပြန်လာခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အဘကြောက်တဲ့ ဆေးထိုးအပ်ကြီးနဲ့ မထိုးပါဘူး အဘရဲ့ ၊ အဟင်း ဟင်း"

"ကျေး ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာလေးရယ်"

ဆေးခန်းထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ လူကြီးကို သူတွဲခေါ်ခဲ့ရင်း

"အဘ ဒဏ်ရာ တကယ် သက်သာရဲ့ လား၊ ဆေးထိုးရမှာ ကြောက်ပြီး ညာနေတာလားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရဲ့ ၊ အခု လိမ်းဆေးနဲ့ တောင် အတော်သက် သာပါတယ်ကွယ်၊ ဆေးဖိုးရှင်းပေးတဲ့ လူလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကွယ်"

"ရပါတယ် အဘရယ်၊ ကဲ ကားပေါ်တက် အဘအိမ် ဘယ်မှာ လဲ ပြော၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်"

"အဘတို့ သားအဖက အိမ်ငှားနေတာပါကွယ်၊ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဟောဟိုဈေးပိုင်းနောက်က ရပ်ကွက် ထဲမှာ ပါ"

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးတာပေါ့၊ ကဲ ကားပေါ်တက် အဘ"

လူကြီးကို သူ ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ခိုင်းနေတုန်းမှာ ပဲ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာသော ချာတိတ်မအုပ်စုက သူ့ကို မြင်တွေ့သွားကာ ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်ကြ၏။

"ဟယ် ပြည့်စွမ်းရည်"

"အတော်ပဲဟေ့ အော်တိုရေးခိုင်းရအောင်"

ချာတိတ်မ လေးယောက်စလုံး သူ့အနား ဝိုင်းစုလာကြသည် ။ လွယ်အိတ်တွေထဲက စာအုပ်တွေ ထုတ်ကာ သူ့ရှေ့ထိုးပေးတာမို့လည်း အတော်ကြီး စိတ်ပျက်သွားရသည် ။

"ကိုစွမ်းလို့ ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်မယ်နော်၊ အမှတ်တရ လက်မှတ်လေး ထိုးပေးပါနော်၊ အဟင်း တို့ နာမည်က ချောချောချစ်ပါ"

"မီးကိုလည်း အော်တိုရေးပေးနော်၊ မီးက ကိုစွမ်းကို အားပေးနေတဲ့သူပါ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မိတ်ဆက်

နေကြတာ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ တောင် ရပ်ကြည့်နေကြပြီ။ ကြာရင် မလွယ်တော့မှာ သူ သိနေသည်။ ။

ခုချိန်မှာ သူဟာ ပြည့်စွမ်းရည် မဟုတ်ပါဘူး ရှင်းပြရင်တောင် လက် ခံကြမှာ မဟုတ်။ သူ့ထက် တစ်နှစ် သာငယ်သော အငယ်ကောင်ကြောင့် လူမှားပြီး သူ အကျပ်ရိုက်ရတာ မကြာခဏ။

"ဒီ ဒီမှာ အမိတို့ ခဏလေး နောက်ဆုတ်ပေးကြစမ်းပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီမှာ လူနာပါလာလို့ ပါဗျာ"

"ဟယ် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဒီအန်ကယ်ကြီးက ကိုစွမ်းနဲ့ ဘာတော်သလဲဟင်"

ကြည့်လေ သူ ဖြေရှင်းတဲ့ စကားကို လိုက်ပြီး စပ်စုနေကြပြန်ပြီ။ ချာ တိတ်မတွေ့အလယ်မှာ သူချွေးပြန် ချင်နေပြီ။ အငယ်ကောင်ရေ မင်းကြောင့် တော့ ငါခက်နေပြီ။

"ကဲ ခဏလေး နောက်ဆုတ်ကြပါဗျာ၊ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်"

သည် တော့မှ ပဲ ချာတိတ်မတွေ့ အနောက်ကို ဆုတ်ပေးကြသည်။ ။ သူဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးမောင်းထွက် လိုက်သည်။ ။

"ကိုစွမ်း နေဦးလေ၊ နေပါဦး"

"ဟွန်း သိပ်မာနကြီးတာပဲ၊ မုန်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

မကျေမနပ် ရေရွတ်ပေါက်ကွဲသံတွေ အနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီလိုမှ မရှောင်ပြေး လျှင်လည်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်ကို သူမသိပါ။

အငယ်ကောင် စွမ်းရည်လိုလည်း သူ့မိန်းကလေးတွေနှင့် အဆင်ပြေအောင် စကားမပြောတတ်ပါ။ ရုပ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း တူညီမှုကလွဲလျှင် စွမ်းရည်နှင့် သူ့မှာ မတူညီမှုတွေက အများကြီးရယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ စွမ်းရည်ရဲ့ ပရိသတ်က ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။ ကြုံသမျှ တွေ့သမျှ လိုက်ရှင်းပြနေလို့လည်း ဆုံးမည့် ကိစ္စမဟုတ်။

အငယ်ကောင် စွမ်းရည်ကလည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော မော်ဒယ်ကြော်ငြာ သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့် တိုင် မိသားစုကိစ္စတွေကို ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖွင့်ဟဖြေရှင်းထားတာ မဟုတ်။

ဒယ်ဒီကို အတိုက်အခံလုပ်ကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီးကတည်းက ဒယ်ဒီက အပြတ်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဖြစ်မည်။

"အေး မိဘစကား နားမထောင်တဲ့ သားကို ငါ့သားအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ပြည့်စွမ်းရည် မင်းဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မပတ်သက်ပါစေနဲ့ ၊ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ မင်းကို ငါ့သား အဖြစ်က အပြီးအပိုင် စွန့်ပစ်လိုက်ပြီးသား၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ငါတို့ မိသားစုကို မင်းဘဝကို မထည့်နဲ့ ၊ မပတ်သက်စေနဲ့ ၊ ဒါပဲ"

ဒယ်ဒီစိတ်က ပြတ်သားမာကျောသည် ။ စွမ်းရည် ဝါသနာကို သဘောမကျ။ လက်မခံနိုင်ခဲ့တာမို့ ကျောင်းပြီးတော့ မိသားစုပိုင် ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ တာဝန်ယူစေချင်သည် ။ အနုပညာကို ဝါသနာထုံနေသော စွမ်းရည် ကလည်း ခေါင်းမာစွာ ငြင်း၏။

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကျူရှင်အမည်ပြကာ မော်ဒယ်သင်တန်းတွေ တက်ဖူးနေသော စွမ်းရည် ဝါသနာပိုးက တားဆီးမရတော့ပါ။

ဒယ်ဒီကို အတိုက်အခံပြုကာ အိမ်က ဆင်းသွားခဲ့သည် ။

သူကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေတတ်သူပီပီ အငယ်ကောင် စွမ်းရည်ထက် တစ်နှစ်စောကာ ကျောင်းပြီးသည် နှင့် ဒယ်ဒီအလိုကျ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ကာ အခြေကျနေခဲ့ပြီးပြီ။

"ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်၊ ဘဝအာမခံချက် မရှိတဲ့ အလုပ်မှာ ပျော်မွေ့ချင်တဲ့ ကောင်၊ တစ်နေ့ ဒုက္ခ ရောက်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာမှ ငါနဲ့ တွေ့မယ်"

ဒယ်ဒီက ကရုဏာဒေါသနှင့် ကြိမ်းဝါးနေခဲ့ပေမဲ့ စွမ်းရည်ကပဲ တော်လွန်းတာလား၊ စန်းရှိသည် ဆိုရ မည်လား မသိ တစ်နှစ်ဆိုသောကာလမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့၏။ တီဗွီထဲမှာ စွမ်းရည် သရုပ်ဆောင်သော ကြော်ငြာလာတိုင်း မာမီ မျက်ရည်ဝဲကာ ငေးကြည့်နေတတ်၏။

ဒယ်ဒီကတော့ အစပိုင်းမှာ တီဗွီခလုတ်ကို ထပ်တလဲလဲပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်လျှင် တီဗွီရှေ့က ရှောင်ထွက် သွားတတ်ပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ထိုင်ကြည့်လာတတ်သည် ။

မာမီက သားငယ်လေးကို သတိရလိုက်တာဟု ပြောလျှင် ဒယ်ဒီ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ဥပေက္ခာပြု သွားတတ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစနှင့် အောင်မြင်နေသော စွမ်းရည်အတွက်တော့ ဒယ်ဒီ ကြိတ်ကျေနပ်နေမည်ဟု သူထင်သည် ။

မာမီဆိုသလိုပဲ စွမ်းရည်ကို မိသားစုအရိပ် ပြန်လာစေချင်ပေမဲ့ ဒယ်ဒီနှုတ်ကလည်း မဟတာမို့ သူ ဖွင့်မပြောရဲပါ။

စွမ်းရည်ဆိုသည့် ကောင်ကလည်း နေနိုင်လွန်းသည် ။ ဒယ်ဒီစကားတွေကို နာကြည်းသွားသလားမသိ။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ တောင် မိသားစုအကြောင်း မပြော။ ဝါသနာအတွက် မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကို အတိုက် အခံပြုပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါဟု သာ ဖြေထားတာ သူ ဖတ်ကြည့်

ရဖူးသည်။ ။

ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ စွမ်းရည်အတွက် သူ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာပေမဲ့ အပြင် ထွက်တိုင်း လူမှားတာ ဇောချွေးပြန် စိတ်ညစ်ညူးရတာတွေကိုတော့ စိတ်ပျက်မိပါသည်။ ။

"ညာဘက်လမ်းသွယ်လေးထဲ ချိုးလိုက် လူလေး၊ အိမ်နံပါတ် ကိုးဆယ့်သုံးဆို ရောက်ပြီကွဲ့။"

နောက်ခန်းထဲက လူကြီး စကားသံကြားမှ ကားလေးက ဈေးပိုင်း အနောက်ရပ်ကွက်လေးထဲ ရောက်ခဲ့ ပြီမှန်း သူ သတိထားမိတော့သည်။ ။

နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်အိုလေးရှေ့မှာ သူ့ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်၏။

"အောက်ထပ် ခြေရင်းအခန်းက အဘတို့ မြေးအဘိုး ငှားနေတဲ့ အခန်းလေ"

ပေနစ်ဆယ်အပြည့် ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်အောက်မှာ ဆယ်ပေအခန်းနှစ်ခန်းခွဲကာ ငှားရမ်း ထားသော အခန်းဟု သူ နားလည်လိုက်သည်။ ။

"လာ အဘ ကျွန်တော် အိမ်ထဲအထိ တွဲပို့ပေးပါ့မယ်"

လူကြီးကို တွဲခေါ်ကာ အခန်းလေးရှေ့ရောက်တော့ အိမ်တံခါးက အတွင်းမှ ပိတ်ထားပုံရသည်။ ။

"သမီး သမီးရေ ညှိလေး တံခါးဖွင့်ပါဦးကွဲ့။"

အခန်းထဲက ကန့်လန့်ဖွင့်သံအဆုံးမှာ တံခါးလေး ပွင့်သွား၏။ နုဖပ်ဝင်းဖန့်သော မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏမှာ သူ တဒဂ်

တော့ ပင့်သက်ငေးမောသွားခဲ့သည်။ ။

ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ထင်းထင်းကလေး လိမ်းခြယ်ထားသည့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား လေးက လေးထောင့်ကျကျ ညီညီညာညာလေး။ နှာတံစင်းစင်းလေးကို ပေါ်လွင်စေသော သနပ်ခါးတန်းလေးက လည်း ထင်းရှင်းလို့ နေ၏။ ဆိုးဆေးမတင်ဘဲ နီစွေးစိုအိသော နှုတ်ခမ်းလေးက မထူမပါး ကိုင်းညွတ်လို့ ၊ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပုံက ရင်ခုန်ချင်စရာ။

"လူလေး အထဲဝင်ပါဦး၊ သမီးညိုလေး အဘကို တွဲပါဦးကွယ်"

ခေါင်းကလေးကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ လူကြီးကို တွဲလာသည့် သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ခပ်ဟဟ စုဝိုင်းရုံကလွဲရင် နှုတ်ဆိတ်လွန်းနေ၏။ မျက်နှာကဆန်လေးတွေ ဝိုင်းစက်နေတာ ကြည့်ရုံနှင့် သူမ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတာတော့ မှန်းဆနိုင်သည်။ ။

"ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ သမီး၊ အဘ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ လမ်းမှာ ခြေခေါက်လဲလို့ ဒီသူငယ်လေး လိုက်ပို့ပေးတာ ပါ။ ကဲ ဧည့်သည် ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးပါဦး သမီးရဲ့ "

အခန်းထောင့်က တစ်လုံးတည်းသော ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှာ လူကြီးကို ထိုင်စေပြီး သူမ လိပ်ထောင်ထားသော သင်ဖြူးဖျာဟောင်းလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ကသောကမျော ဖြည့်ခင်းပေး၏။

အပြာနုရောင် ခါးတိုရင်စေ့ ဘလောက်စ်အင်္ကျီလေးနှင့် ပါတိတ်လုံချည်လေး ဝတ်ဆင်ထားပုံက သူမ ကိုယ်ဟန် ပြေသွယ်သွယ်လေးကို ထင်ရှားပေါ်လွင်စေ၏။ ကျောလယ်ခန့်ထိ ရှည်သည့် ဆံနွယ်တွေကို အဖြူရောင် မျှောစည်းလေးနှင့် စုသိမ်းထားပုံကလည်း ရိုးရိုးလေး ယဉ်နေသည် ဟု သူ မှတ်ချက်ပြုမိ၏။

"ထိုင်ပါဦး လူလေး၊ အဘတို့ က ဆင်းရဲတော့ ဧည့်ဝတ်မကျေခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်"

"ဟာ ရပါတယ်အဘ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မလိုပါဘူးခင်ဗျာ"

သူ ဖျာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဆိုမိ၏။ မိန်းကလေး လူကြီးနံဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်တန်းအနီး မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်သည် ။

"ဒါ အဘရဲ့ မြေးလေး မျက်ဝန်းညှိတဲ့ "

မျက်လွှာလေးချ ငြိမ်သက်နေသော သူမကိုကြည့်ကာ သူ ခေါင်းညှိ တ်အသိအမှတ်ပြုမိ၏။ သူစိမ်း ယောက်ျားလေးရှေ့မှာ မို့ ရှက်ရွံ့အားငယ်နေတာလား မသိ။ သူမ ခေါင်းလေးတစ်ချက်တောင် မော့မလာပါ။

"အဘ သမီးလေးက စကားမပြောတတ်ရှာတဲ့ ဒုက္ခသည် လေးပါကွယ်"

"ဗျာ"

သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။ သနားစရာ မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ခြင်း ကို အခုမှ သဘောပေါက်နိုင်တော့၏။

"သမီးလေးငယ်ငယ် ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှာ ပဲ မိဘနှစ်ပါး တိမ်းပါးသွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကတည်းက အဘလက်ထဲမှာ ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာလေ၊ ကံဆိုးရှာတဲ့ အမိမဲ့သမီးလေးခမျာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးမှာ အဖျားကြီး ဖျားခဲ့တယ်။ အဘမှာ က ငွေကြေးကလည်း မပြည့်စုံတော့ ထိထိရောက်ရောက် ဆေးမကုနိုင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ပတ် လောက် အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်သွားခဲ့တာ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေပေမဲ့ ဆွံ့အပြီး စကားမပြောနိုင်တဲ့ ဘဝ ရောက်သွားခဲ့တယ်လေ"

မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ပတ်သက်ခဲ့ရသော ဦးဘကောင်းဆိုသည့် လူကြီး စကားသံတွေက သူ့နားထဲမှ မထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မျက်ဝန်းညိုဆိုသော မိန်းကလေး ပုံရိပ်က အရိပ်ထင် တွယ်ငြိခဲ့သည် ။ သူ ပြန်တော့ မျက်နက်ဝန်းလေးတွေ အပြုံးရိပ်သန်းကာ နှုတ်ဆက်ရှာသော မျက်ဝန်းညို မျက်နှာလေးကို မမေ့ နိုင်တော့ပါ။

ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့စေတတ်သော ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုလားစွာ ချည်နှောင်ခဲ့မိသည် လား။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။

အခန်း(၃)

သနားကြင်နာစိတ်ဖြင့် ရစ်ဖွဲ့ခဲ့သော သံယောဇဉ်က ပိုပြီးခိုင်ကျည် လွန်းစေလားတော့ သူမသိခဲ့ပါ။ နောက်ရက်တွေမှာ လည်း ဦးဘကောင်းရဲ့ အိမ်ခန်းလေးကို သူ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ဒုက္ခိတမြေးငယ်လေးနှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသည့် ဦးဘကောင်း ကိုလည်း သူ စာနာသနားမိသည်။ ။ ဒါကြောင့် လည်း သူရောက်တိုင်း စားစရာတွေ တပွေ့တပိုက် ယူသွားတတ်စမြဲ။

"အားနာစရာ လူကလေးရယ်၊ ဝယ်မလာပါနဲ့ ၊ အဘ ဒဏ်ရာက သက်သာနေပါပြီ၊ လူမမာမှ မဟုတ် တော့ဘဲ"

"အဘစားစေချင်လို့ ဝယ်လာတာပါ၊ အဘခြေထောက်ကကော တကယ်သက်သာသွားပြီလားဟင်"

"သက်သာသွားပြီ လူလေး၊ ဒါကြောင့် အလုပ်တောင် ပြန်ရှာနေပြီကွဲ့"

"ဟင် အဘက ဘာလုပ်တာလဲ"

"အဘက ကားမောင်းတယ်လေ၊ ဒရိုင်ဘာဆိုပါတော့၊ အရင်က ဟိုင်းဝေးကားကြီးတွေ မောင်းတာ၊ အခုတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း ရပြီ၊ သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လည်း ရှိသေးတော့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ခရီးသည် တင်လိုင်းကား တက်မောင်းနေတာ ကြာပြီ၊ ဟိုတလော

က အဘအုံနာက သူ့ကားကို ရောင်းလိုက်ရတော့ အဘလည်း အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ။ လူလေးနဲ့ တွေ့တဲ့ နေ့ကဆို အလုပ်လိုက်ရှာရင်း အတွေးလွန်ပြီး ကံကောင်းလို့ မသေတာပေါ့ကွာ"

ဦးဘကောင်း စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ အမှန်။ တကယ်ဆို အသက် အရွယ်အရ လိုင်းကားတွေ မောင်းနေရမည့် အရွယ် မဟုတ်တော့ပါ။ မိုးလင်းကမိုးချုပ် မောင်းခွင့်ရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းရှာမည်လဲ။ နှစ်ယောက် ဝမ်းရေးအတွက် ဆိုတော့လည်း

"အခု အဘ ကားမောင်းဖို့ အဆင်ပြေပြီလားဟင်"

"အင်း အဆင်တော့ မပြေသေးဘူးကွ၊ အသက်အရွယ်ကလေးလည်း ရ လာပြီဆိုတော့ တော်တန်ရုံ အုံနာကလည်း မခန့်ချင်ဘူးပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် အဘရဲ့ ၊ လိုင်းကားတွေ မောင်းရတာ သိပ် ပင်ပန်းတယ်၊ အဘအတွက်လည်း အန္တရာယ် များ ပါတယ်"

"အဘလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းရေးက ရှိသေးတယ်၊ ကုမ္ပဏီကားဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကားဖြစ်ဖြစ် မောင်းရရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ ၊ ကဲ လူလေးရေ အကြမ်းရည်လေး သောက်လိုက်ဦး"

သူရောက်လာတိုင်း ရေနွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ပွဲလေး စီစဉ်ပေးတတ်သည့် မျက်ဝန်းညို လင်ပန်း လေးကိုကော ရှေ့မှာ လာချပေးသည် ။

"အားနာစရာ ညိုလေးရယ် ကိုယ် အခုလေးတင် ထမင်းစားပြီး ထွက်လာတာ"

ညီညာသော သွားတန်းဖြူဖြူလေးတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးသော မျက်ဝ

နီးညိုအပြီးရိပ်လေးတွေက မျက်နှာဝန်းလေးတွေအထိ ရောင်စဉ်ဖြာသွားတတ်သည်။ ။

သွေးကြောမျှင်လေးတွေ ယှက်ဖြာနေသော ပါးပြင်ကို သနပ်ခါးမှုန်မှုန်လေး ခြယ်သထားသော မျက်ဝန်းညိုကို တစ်စုံစီမိမ့်ကြည့်ရင်း သူ ကြင်နာစိတ်တွေ ယိုစိမ့်လာမိတာ ဝန်ခံချင်၏။

"ညိုလေးက ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် အိမ်ထဲမှာ ချည်းပဲနော်"

"သမီးလေးက တော်ရုံ အပြင်မထွက်ဘူး လူလေးရဲ့ ၊ အားငယ်စိတ်က အမြဲတမ်းရှိနေတာ၊ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သမီးလေးအတွက် အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေရတာ လူပေါင်းစုံ စရိုက်ပေါင်းစုံ နဲ့ ကွဲ၊ အဘမှာ အလုပ်သာ သွားနေရတယ် သမီးလေးကို စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ "

သူနှင့် ဦးဘကောင်း ပြောနေသမျှ ခေါင်းကလေးမော့ကာ နားထောင်နေသော မျက်ဝန်းညို မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်နုဖပ်နေသည်။ ။

"ရပ်ကွက်ထဲက ချာတိတ်တွေက အိမ်ရှေ့ကို တကြည့်ကြည့် လာလုပ်တတ်လွန်းတော့ သမီးလေးခမျာ ကြောက်နေတာလည်း ပါတာပေါ့၊ အိမ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားတာတောင် ခြုံပြင်ကနေ တံခါးကို ခဲနဲ့ လှမ်းပေါက်ပြီး စာတွေ ပစ်သွင်းတတ်ကြတယ်ကွဲ့၊ အဘမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သမီးလေးအတွက်ပဲ ပူပန်နေရတာ၊ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ လုံလုံခြုံခြုံ လုံးချင်းအိမ်ကလေး ငှားနေနိုင်ရင်တော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ လူလေးရယ်"

ဦးဘကောင်း၏ တောင့်တမှုတွေကို သူ နားလည်လက်ခံနိုင်ပါသည်။ ။ လူချင်းတူညီပေမဲ့ ရှင်သန်ရသည့် ဘဝတွေ မတူညီနိုင်တာကိုလည်း သူ စာနာတတ်လာခဲ့၏။

သူ့ဘဝက ဒယ်ဒီနှင့် မာမီတို့ ရဲ့ ပြည့်စုံမှုအောက်မှာ ပူပန်သောက
ကင်းဝေးခဲ့သည်။ မိစုံဖစုံ မိသားစုဘဝ လေးကို ပိုင်ဆိုင်ရသည်။ လတ်
တလော အငယ်ကောင် အိမ်မှာ မရှိတာက လွဲလျှင်ပေါ့။

မျက်ဝန်းညိုဆိုသော မိန်းကလေးဘဝကတော့ နုပပ်ချောမွေ့သော
သူမရဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။

မျက်ဝန်းညိုတို့ မြေးအဘိုးဘဝလေးကို တစ်စတစ်စ နားလည်လာမိ
လာလေလေ ကြင်နာသနားစိတ် တွေက သူ့ရင်ထဲ ထုထည်ကြီးမားလာ
ရလေလေ ဖြစ်နေသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ဆိုတာ ကရုဏာစိတ်ဖြင့်
ပေါက်ဖွားရှင်သန်စေတတ်သည် လား။

မျက်နက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်ငေးကြည့်တတ်သည့် ကောင်မ
လေးကို သူ နှောင်တွယ်နေမိတာ အသေ အချာ။

အခန်း(၄)

နှစ်ရက်တိတိ တမင်ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်သည့် အတွက် စွမ်း ဘယ်လို နေမည်လည်း မသိ။ ဖြူရဲ့ ဆဲလ်ဖုန်း လေးကိုတော့ အကြိမ်ကြိမ် ဆက် သွယ်ခေါ်မှာ သေချာသည် ။

တကယ်ဆို စွမ်းအပေါ် ဖြူဘက်က ဥပေက္ခာပြု အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ထားမိခြင်းမှာ ဒီတစ်ခါ အကြာဆုံးဟု ပဲ ဆိုရမည်။

စွမ်းနှင့် ဖြူတို့ ချစ်သူဘဝက ပျော်စရာ မကောင်းခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်သည် ။ နှစ်ဦးဆုံတွေ့ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်ချိန်က တကယ့်ကို တစ်ခဏလေးသာ ဖြစ်၏။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ ပြောဆိုကြရင်း နောက်ဆုံး တော့ ဦးတည်သွားတတ်ကြတာ ထုံးစံအတိုင်း မတူညီသော ဘဝတွေပဲ ဖြစ်ရသည် ။

ညှိနှိုင်းရင်း ဆွေးနွေးရင်း အဆုံးသတ်တိုင်းလည်း ဖြူဘက်က စိတ် ဆိုးဒေါသတွေ ပွားရတတ်စမြဲ။ စွမ်းကလည်း ဖြေရှင်းရင်း တောင်းပန် ချော့မော့ရင်းနှင့် ပြီးဆုံးရပ်သိမ်းသွားရသည် ချည်း။

စွမ်းဘဝ စွမ်းရဲ့ ဝါသနာကို နားလည်သည် ဆိုသည့် တိုင် မမထောက်ပြသော စကားတွေကြောင့် ဖြူ တွေဝေနေခဲ့တာတော့ သေချာသည် ။ ချစ်သူဘဝမှာ စွမ်းဝါသနာကို ခွင့်ပြုလက်ခံနိုင်ပေမဲ့ နှစ်ဦးဘဝ တည်ဆောက်ပြီးလျှင်ကော ဟူသောအတွေးက ဖြူကို စိတ်ညစ်ညူးစေသည်

စွမ်းနှင့် သူမတို့ ဘဝလေးကို အေးချမ်းစွာပဲ တည်ဆောက်ချင်သည် ။ သူမကွယ်ရာမှာ စွမ်းနှင့် ကောင်မလေးတွေ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ဆက်ဆံ နေတာကိုလည်း မမြင်မကြားချင်ပါ။ သဝန်တို့ခြင်းဆိုတာထက် စွမ်းကို တစ်ယောက်တည်း မူပိုင်မြတ်နိုးယုယချင်သည် ။

သံသယတွေ ပူပန်စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့ အနာဂတ်ကို ဖြူ တည်ဆောက်ကြ ည့်ဖို့ မဝံ့ရဲအောင် ဖြစ်ရတာလည်း စွမ်း၏ အောင်မြင် ကျော်ကြားလွန်းမှု ကြောင့် ပင် ဖြစ်၏။

"တကယ်ဆို ညီမလေးကို သူ ချစ်ခွင့်ပန်လာကတည်းက အသေအချာ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစားသင့်တယ်။ မမ ကတော့ ညီမလေး အိမ် ထောင်ရေးမှာ သောကတွေနဲ့ ပူပန်နေရတဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်မှာ မလိုလားဘူး ကွယ်"

မမက ဖြူကို ဝေဖန်စဉ်က ဖြူ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည် ။ အမှန်တ ရားတွေကို မမမှ မသိနိုင်ခဲ့တာပဲလေ။

စွမ်းနှင့် ဖြူ စတင်သိကျွမ်းခဲ့စဉ်က စွမ်းကို မော်ဒယ်တစ်ယောက်ဟု လည်း ဖြူ မသိခဲ့ပါ။ ပြည့်စွမ်းရည် သည် လည်း အောင်မြင်မှုကို ပိုင်ဆိုင် နေခဲ့ချိန် မဟုတ်ခဲ့ချေ။

ပလာဇာတစ်ခုက အရောင်းကောင်တာရှေ့မှာ နှစ်ဦး ဘေးချင်းယှဉ် ကပ်ရပ်နေကြချိန်အထိ ဖြူကိုယ်တိုင် နံဘေးမှာ ရှိနေသူကို လှည့်မကြ ည့်မိ၊ စွမ်းကလည်း ထိုစဉ်က သူ့နံဘေးမှာ ဖြူရှိနေတာကို သတိ မထား မိခဲ့ဟု ပြောပြဖူးသည် ။

ညာဘက်လက်မှာ ဆွဲကိုင်ထားသော ဖြူ လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲက

ဆဲလ်ဖုန်းလေး ထမမြည်တော့ ဖြူ ထုတ်နားထောင်ဖို့ ငဲ့အကြည့် နံဘေးမှ လူရွယ်ကလည်း ခါးကြားက ဆဲလ်ဖုန်းလေးကို ဖြုတ်ယူနားထောင်လို က် တာ မြင်လိုက်ရ၏။

ကိုယ့်ဖုန်းက ခေါ်သံမဟုတ်ဟု နားလည်လိုက်မိခြင်းနှင့် အတူ ထိုလူ ရွယ်မျက်နှာကိုလည်း အမှတ်မထင် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ၏။

ဆဲလ်ဖုန်းလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေသော လူရွယ်၏ ရှင်းသ နို့နုဖပ်သော မျက်နှာလေးကို ကြည့် ရင်း ချောလိုက်တာဟု ဖြူ စိတ်ထဲ က ရေရွတ်မိတုန်း လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်သံက ထပ်ထွက်လာ သည် ။

"ဟာ ကျွန်တော့်ဖုန်းကထင်ပြီး ကိုင်နေမိတာ၊ ခင်ဗျားဖုန်းကကိုး"

မျက်ဝန်းအစုံထိ ရောင်စဉ်လက်ဖြာစေသော အပြုံးလေးတွေ ဖန်ဆင်းရင်း သူပြောသည် ။ ဖြူကိုယ်တိုင် လည်း သူ့ကို အပြုံးလေးနှင့် တုံ့ပြန် ရင်း ဖုန်းကို ထုတ်ယူနားထောင်လိုက်မိသည် ။

ကုမ္ပဏီရုံးခန်းက လှမ်းဆက်နေသော မမဖုန်းကို နားထောင်ဖို့ ကောင်တာနှင့် မဝေးလှသော မှန်ပြတင်း တံခါးအနီးသို့ ဖြူ လှမ်းထွက်ခဲ့သည် ။

မမနှင့် ဖုန်းစကားပြောပြီး ကောင်တာဆီကို ဖြူ ပြန်လျှောက်ခဲ့တော့ သူ့ကို မမြင်တွေ့ရတော့ပါ။ ပလာဇာထဲမှာ ရှိနေဦးမလား ဖြူ ဝေ့ဝဲရှာ ဖွေမိသေးသည် ။ စိတ်ထဲမှ နှမြောတမ်းတစွာ ခံစားလိုက်ရသေးရဲ့ ။ မင်းသားလေးတစ်ပါးလို ချောမောလှပလွန်းသော သူ့ကို မြင်ခွင့်ရလိုက်တာ တကယ့် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်လေးမျှပါလား။

ကံကြမ္မာက သည် မျှပဲဟု တွေးရင်း ပလာဇာထဲကအထွက် ကားစ

တင်းမှာ သူ့ကို ထပ်မြင်လိုက်ရတော့ ဖြူ ခြေလှမ်းတွေတောင် မှားယွင်း သွားမိမတတ်။

ရပ်နေတာက တစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေတာလဲ မသိ ။ ကောင်တာမှာ တွေ့တုန်းကလည်း အဖော်ပါပုံမရှိပါ။ ဖြူကိုပဲ တမင် စောင့်ကြည့်နေတာလား။ တွေးမိကာ ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်လေး နွေးရ သည် ။

အဖြူရောင်တီရှပ်ကို ဂျင်းပြာရင့်ရင့်နှင့် ယှဉ်တွဲဝတ်ဆင်ထားသော သူ့စတိုင်က ထင်းထင်းရှင်းရှင်း ပေါ်လွင်နေသည် ။ ကုပ်ထောက်မတတ် ရှည်သောဆံပင်တွေက အညိုရောင်ဘက်ကို သန်းနေ၏။ နဖူးပြေပြေ ဝင်းဝင်းကို ပေါ်လွင်အောင် ဖြီးသင်ထားသော မျက်နှာလေးက နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ပြန်ခဲ့ကြည့်နိုင်လောက်အောင် ညှို့နိုင်စွမ်းသည် ။

ဖြူ ရင်တွေ ခုန်ချင်နေရသည် က နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြနေသော သူ့အပြုံးတွေကြောင့် ဖြစ်သည် ။ အသိအမှတ်ပြု ပြန်ပြုံးပြဖို့ တောင် မေ့ လျော့လျက် ဖြူ ခေါင်းကလေးငဲ့ ထွက်ခဲ့ချိန်ထိ သူ ငေးကြည့်နေဆဲလား မသိပါ။

ရပ်ထားသော ကားလေးအနီး ရောက်ပြီဆိုမှ ဖြူ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ဖြူကို သူရပ်ကြည့်နေဆဲ။ စိုလဲ့သော နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးတွေလည်း မပျောက်ဘဲ ရှိနေဆဲပါလား။

ပြန်ဆုံနိုင်ခွင့်ကို မမျှော်လင့်ရဲပေမဲ့ သူ့ပုံရိပ်လေးကိုတော့ ဖြူ ရင်ထဲ မှာ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ခဲ့ရသည် က သေချာခဲ့လေသည် ။

တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းက ဖြူကို ခွင့်ပန်လာသော ယောက်ျားလေးတိုင်းကို ပြုံးပြုံးလေး ငြင်းတတ်ခဲ့သော အချစ်ကို ဥပေက္ခာပြုတတ်ခဲ့သော သက္ကရာဇ်ဖြူ နှလုံးသားက သည် မျှအထိတောင် န

နယ်လွန်းနေသည် လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အံ့သြမိသေးသည် ။

သူနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရာ ပလာဇာကို မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ထပ်ရောက်ခဲ့သေးသည် ။

ဒုတိယအကြိမ်ဆိုတာကို ကံကြမ္မာက ဥပေက္ခာပြုထားသည် ထင်ရဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ဖြူ ရင်ထဲမှာ စွဲထင်ရစ်သော အရိပ်လေးကတော့ ဘယ် တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားမှာ သေချာ လေ၏။

ရ င် ထဲ မှာ စွဲလမ်းထင်နေသော အရိပ်ကလေးကို တိစွာဖန်သားပြင်ပေါ်က ကြော်ငြာထဲမှာ ပြန်မြင်လိုက် ရတော့ ဖြူ အံ့သြ လွန်းလို့ မယုံနိုင်ခဲ့မိပါ။

သည့် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဖြူ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေစရာ မလိုတော့ သော သူ့ကို ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ထဲမှာ အလွယ်တကူ ရှာတွေ့ခဲ့ရ သည် ။

ပြည့်စွမ်းရည်တဲ့ ။ လပိုင်းမျှသော အချိန်တိုလေးမှာ ဖြူရင်ထဲက မင်းသားလေးသည် မိန်းကလေး များ စွာတို့ အတွက် မင်းသားလေးတစ် ပါး ဖြစ်နေခဲ့တာတော့ သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းမိသလို ဖြစ်ရ၏။

ရင်ထဲမှာ သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းတာက သပ်သပ်၊ သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်တွေ့ချင်တာက ပြင်းပြသော ဆန္ဒမို့လည်း သူနှင့် ထပ်ဆုံနိုင်ခွင့်ကို ဖြူ ဘက်ကပဲ ဖန်တီးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

အလှကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု၏ အရောင်းမြှင့်တင်ပွဲတစ်ခုမှာ ပြည့်စွမ်းရည်နှင့် အတူ မော်ဒယ်အဖွဲ့က ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မည်ဆိုတော့ ဖြူ ထိုပွဲလေးကို အရောက်သွားခဲ့မိသည် ။

စတိတ်စင်ပေါ်မှာ နုဖပ်ချောမွေ့နေသော သူ့ရုပ်သွင်ကို ရင်ခုန်ငေး
မောရင်း ပရိသတ်ထဲက ငေးမောနေခဲ့ ရတာကို
သူငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကုမ္ပဏီရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ကြော်ငြာရင်း ရှင်းပြနေသော သူ့အသံ
ချိုချိုလေးတွေကိုလည်း ဖြူ ငေးငေးလေး နားထောင်နေမိခဲ့သည်။ ။

စင်ပေါ်က သူဆင်းလာတော့ သူ့ကို ချစ်သော ပရိသတ်တွေ သူ့အနား
မှာ ဝိုင်းစုသွားခဲ့သည်။ ။ အများ စုက မိန်းကလေးပရိသတ်တွေ ဖြစ်သည်
။ သူနှင့် တရင်းတနှီး စကားတွေ တွတ်ထိုးနေသော မိန်းကလေးတွေကို
ကြည့်ကာ ဖြူရင်ထဲမှာ ဝန်တိုချင်သလိုလို။

သူနှင့် အနီးဆုံးအထိကို ကပ်ပြီး အော်တိုတွေရေးခိုင်း၊ ဓာတ်ပုံတွေ
ယှဉ်တွဲရိုက်နေကြသော မိန်းကလေး အများ စုထဲမှာ မပါဝင်ဘဲ ဖြူအ
ဝေးကပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ။

သူ့မျက်ဝန်းတွေက အားလုံးကို ကျော်လွန်ပြီး ဖြူထံ ရောက်ရှိလာချိ
န်မှာ တော့ သူ မှတ်မိသွားခဲ့တာ သေချာပါသည်။ ။

စိမ်းမှောင်သော မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေ အောက်မှ သူ့မျက်နှာဝန်း
တွေ တောက်ပသွားခဲ့တာကို ဖြူ မြင်တွေ့သည်။ ။ သူ့အနီးမှ ဝိုင်းစုနေ
သော လူအုပ်ကို တောင်းပန်ရုန်းထွက်ပြီး ဖြူထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
လျှောက်လာချိန်မှာ ဖြူရင်ခုန်သံတွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်ရီနေခဲ့သည်။ ။

"ဒီနေ့ ကိုယ်အရမ်းကံကောင်းတဲ့ သူ ဖြစ်သွားပြီ သိလား"

အဆက်အစပ်မရှိ သူ့စကားကြောင့် ဖြူ ဘာမှ ပြန်မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ မှ
င်တက်ငေးကြည့်နေမိဆဲ။ ရှင်းသန့် နုဖပ်နေသော သူ့မျက်နှာလေးတစ်
ခုလုံး အပျော်ရိပ်တွေ အရိပ်ထင်နေသည်။ ။

ကြည်လဲ့သော မျက်ဝန်းအစုံမှာ ရော နှုတ်ခမ်းတွေမှာ ပါ ဖုံးကွယ်မရသော ကြည်နူးရိပ်တွေကို ဖြူ မြင်တွေ့နေသည်။ ။

"ပထမအကြိမ် ဆုံပြီးကတည်းက မင်းနဲ့ ထပ်ဆုံခွင့်ကို ကိုယ်ဆုတောင်းခဲ့တာ အခုတစ်ဖန် ဆယ့်နှစ်ရက်တိတိ ကြာပြီးမှ ပဲ ဆုတောင်းပြည့်တယ်။ ကိုယ်တကယ် ဝမ်းသာနေတယ်ကွာ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မင်းနဲ့ ထပ်ဆုံနိုင်မယ်လို့ တကယ် မမျှော်လင့်ထားခဲ့မိဘူး။"

သူ့နှုတ်က စကားသံတွေက ဝေဆာနေသလောက် ဖြူကတော့ သူ့နှုတ်ဆက်လာမည်ဟု မျှော်လင့်မထား မိသော အခြေအနေမှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် ပင့်သက်ကြောင်တွေနေမိဆဲ။

"မင်း ကိုယ့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်၊ ပလာဇာမှာ တုန်းကလေ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားဟင်"

မျှော်လင့်ချက်ရောင်စဉ်တွေ မျက်ဝန်းထဲမှာ လင်းလက်လျက် သူ့အလောတကြီးမေးသည်။ ။ ဖြူကလည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့် ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံမိ၏။

"ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ မင်းနဲ့ ကိုယ် စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်တယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ ဒီမှာ အေးဆေးစကားပြောခွင့် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်နော်၊ ကားစတင်းက စောင့်နေ၊ ကိုယ် အခုပဲ လစ်ထွက်ခဲ့မယ်၊ အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်ပဲ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်တာဝန်ပြီးပြီ၊ ဆက်ဆက်စောင့်နေပါနော်"

သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေသော လူအုပ်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း သူ့စကားတွေကို မနားတမ်းပြောသည်။ ။ ပြီးတော့ ဖြူရှေ့က ကသောကမျော လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။

မိန်းကလေးတစ်သိုက်က သူ့အနောက်က ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလို က်သွားကြသေးသည်။ ။ တကယ်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်ကတည်းက ဖြူ သူ့ဘဝ ကို နားလည်သင့်ခဲ့သည်။ ။

စိတ်ညစ်ညူးစရာ ဘဝတစ်ခုကို ရှောင်လွှဲနိုင်ခွင့်ရှိရန်နှင့် သူ့တောင်းဆိုချက်ကို လွယ်ကူစွာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိသည်။ ။

အရာအားလုံးသည် နှလုံးသားရဲ့ အလိုဆန္ဒနောက်ကို ကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ ပါသွားခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

ရက်စတော့ရင့်တစ်ခုမှာ သူနှင့် ဖြူ တွေ့ဆုံအကျွမ်းဝင်ပြီး သွားခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ နှစ်ယောက် သား ဆဲလ်ဖုန်းလေးတွေနှင့် နေ့စဉ်တိုင်းလိုလို စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

စွမ်းလို နာမည်ကျော် လူသိများ သော လူတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ရခြင်းက စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစရာတော့ ကောင်းသည်။ ။

ဦးထုပ်နှင့် မျက်မှန်နက်နှင့် ရုတ်တရက် တခြားသူ မမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်ပြင်ဆင်လာတတ်သော စွမ်း နှင့် ဆုံတွေ့ရတိုင်း ဖြူကိုယ်တိုင် မွန်းကျပ်သလို ခံစားရသည်။ ။ သီးသန့်ဆန်လွန်းသော စားသောက်ဆိုင်လေး တွေမှာ ဆုံတွေ့ကြတာလည်း ဖြူစိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု မရှိသလို ထင်မိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ထိုအရာအားလုံးကို စွမ်းကို ချစ်သော စိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဖြူ လျစ်လျူရှုထားခဲ့မိသည်။ ။

နှစ်လဆိုသော အချိန်တိုလေးမှာ စွမ်းနှင့် ဖြူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် တိုင် စွမ်းရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ဖြူ ယုံသည်။ ။ စွမ်း ဝါသနာကိုလည်း အရပ်တစ်ခုအဖြစ် ဖြူ လက်ခံနိုင်ခဲ့မိသည်။ ။

"ညီမလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား"

တစ်ရက်မှာ မမနှုတ်က ဖွင့်ဟမေးလာသည် ။ ဖြူကို စူးစိုက်ကြည့်
နေသော မမ မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ဖြူ ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည် ။ ဖြူနှင့် စွမ်း
သတင်းကို မမ တစ်စွန်းတစ်စ သိထား၍ မေးလာခြင်းပဲ ဖြစ်ရမည်။

"ဟုတ်တယ် မမ၊ ဖြူတို့ ကျွမ်းဝင်နေတာ မကြာသေးပါဘူး၊ မမကို
လည်း ဖွင့်ပြောမလို့ ဖြူ စဉ်းစားနေ တာပါ"

"မမကိုတောင် ဖွင့်ပြောတော့မယ်ဆိုတော့ ညီမလေးတို့ က လက်ထ
ပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ထားကြပြီပေါ့"

ဖြူ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြတော့ မမ နားလည်စွာ ပြုံးသည် ။ ရှေ့ဆ
င့်နောက်ဆင့် တိမ်းပါးကုန်သော မိဘတွေ မရှိတော့ချိန်မှာ ဖြူက စီးပွား
ရေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ပဲ ရှိသေး၏။ ဖြူထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးသော
မမက ဘွဲ့ရပြီး၍ ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ တောင် ဝင်၍ နေခဲ့ပြီ။

ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို မမကပဲ ဆက်ဦးဆောင်ခဲ့သည် ။ ဖြူကိုတော့
အပူအပင်မရှိ ကျောင်းဆက်တက် ရအောင် မမက အလုံးစုံ တာဝန်ယူနို
င်ခဲ့၏။

ဖြူ ကျောင်းပြီး၍ ဘွဲ့တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်သည့် တိုင် မမက မိဘလုပ်ငန်း
အမွေကို အောင်မြင်စွာ ထိန်းသိမ်း ထားနိုင်သည် ။

"အင်းလေ ညီမလေး အသက်လည်း မငယ်တော့ပါဘူး။ ကျောင်းသူ
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ချစ်သူ ရည်းစား မထားခဲ့ဖူးတဲ့ ညီမလေး အခုရွေး
ချယ်လိုက်တဲ့ သူက မသိတာပြောမှ သိရတာ ညီမလေးတို့ နှစ်ယောက်
တွဲသွားတာကို မသိတာက မြင်လိုက်တယ်တဲ့ လေ"

မသိတာ ဆိုတာ မမရဲ့ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာတစ်ယောက်ဟု ဖြူသိ

ထားသည်။ ။ မသိတာ မြင်တွေ့ပြီး မမကို ပြန်ပြောပြတာဆိုတော့ မမ
ဘာမှ မသိသေးတာတော့ သေချာ၏။

"စွမ်း အဲ သူ့ကို မမလည်း သိမှာ ပါ၊ ပြည့်စွမ်းရည်တဲ့ "

"ပြည့်စွမ်းရည် နေပါဦး၊ မမ ဒီနာမည် ကြားဖူးနေသလိုပဲ"

"အဟင်း မမကလည်း ကြားဖူးမှာ ပေါ့၊ စွမ်းက မော်ဒယ် သရုပ်
ဆောင်တစ်ယောက်လေ၊ တီဗွီ ကြော်ငြာ တွေထဲမှာ မမ နေ့တိုင်းတွေ့မြင်
နေတာပဲ"

"ဘာရယ် ညီမလေးချစ်သူက အဲဒီ ပြည့်စွမ်းရည်လား"

အံ့ဩမယုံနိုင်မှုတွေနဲ့ မမ မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့သည်။ ။ ဖြူ
ထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးပေမဲ့ မမပန်းရိပ်ဖြူသည် နုဖပ်ချောမွေ့သော ရုပ်
သွင်နှင့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ယောက်။

ဖြူချစ်သူသည် စွမ်းဆိုတာ သိလိုက်ရချိန်မှာ မမ တွေတွေသွားခဲ့တာ
တော့ အကြွင်းမဲ့ သေချာသွားသည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး အနာဂတ် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် မ
မ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုခဲ့တာတော့ မဟုတ်။

ရှေ့ဆက်ကြုံရမည့် ပြဿနာတွေကို ရည်မျှော်ကာ မမက ဖြူ နားဝင်
အောင် ရှင်းပြသည်။ ။ တွက်ချက်ပြ သည်။ ။ မမလေသံမှာ ဒေါသမပါ၊ ငြိ
မ်းဆိုမှုမပါဘဲ သိမ်မွေ့စွာနှင့် ဆုံးမပြသော မိခင်တစ်ဦး၏ မေတ္တာစိတ်
သာ ပါဝင်တာ ဖြူ သိသည်။ ။

"အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ သင်္ချာတစ်ပုဒ်လို တွက်ချက်လို့ ရတဲ့ အရာ
ဟုတ်မဟုတ် မမတော့ မသိဘူး ညီမလေး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်
အတွက် ဒါ အနာဂတ်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်လိုက်ရတာပဲ။ ဆိုးမှု

ကောင်းမှု ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ညီမလေး အရွေးမမှားစေချင်ဘူး။ နှလုံးသားအတွက် အချစ်ဆိုတာ အဓိကကျနိုင် ပေမဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်တော့ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မတည်ဆောက် နိုင်တာ သေချာတယ်။ သူ့ဝါသနာ သူ့အလုပ်ကို ညီမလေး ဘယ်လောက် အထိ နားလည်နိုင်သလဲ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ယုံကြည်တယ်ပဲထားဦး သူ့အ သိုင်းအဝိုင်းက မိတ်ဆွေတွေ သူ့ကို အရူးအမူး အားပေးနေတဲ့ မိန်းက လေးတွေကို ညီမလေး ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ယုံကြည်နားလည်ပေး နိုင်မှာ လဲ"

မမမေးသော မေးခွန်းတွေအတွက် ဖြူမှာ အဖြေမရှိခဲ့တာ အသေအ ချာ။

ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ အတွက် အချစ်ဆိုသော အရာပြီးလျှင် လို အပ်သော နားလည်နိုင်မှုအတွက် စွမ်းနှင့် ဖြူ ဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးသည် ။ ဝါသနာကို စုံမက်စွာ မိသားစုကိုတောင် ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရသော စွမ်းအတွ က် ဖြူ မမြင်မသိနိုင်သေးသော သံသယများ စွာအတွက် သစ္စာတရားတ ဖ်ခုကလွဲလို့ ဘာကိုမှ ပေးနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။

စွမ်းကို ဖြူ ယုံကြည်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မမကလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံစေချ င်သည် ။ ထို့အတွက် စွမ်းဘက်က ဝါသနာကို လုံးဝ ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရမှာ လည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ဖြူသိသည် ။

အဖြေရှာရခက်ခဲသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို တွက်ချက်ရသလို နောက် ဆုံးတော့ ဖြူမှာ သာ မောဟိုက် ညစ်ညူးခြင်းတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည် ။

ကိုယ့်အတွက် ဖြူဟာ မရှိမဖြစ်ဘူးဆိုသော စွမ်းသည် သူ့ဝါသနာကို စွန့်ဖို့ အတွက်ကျတော့ ဘာကြောင့် များ ခက်ခဲခါးသီးနေခဲ့ရတာလဲ။

ဝါသနာတွေ အလုပ်တွေနဲ့ ယှဉ်လာတိုင်းလည်း ဖြူသည်
ထိုအရာများ ရဲ့ အနောက်ကို အလိုလို ရောက် သွားရတာကို ခံစားနာကျ
င်ရသည်။ ။

အခုလည်း ကြည့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က နှစ်ယောက် ဆွေးနွေး
ကောင်းနေတုန်း ကြော်ငြာကိစ္စ ဖုန်းဝင်လာသည် နှင့်
ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး ဖြူကို ပြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်သည်။ ။

ဒေါသနှင့် အလိုမကျမှုတွေ ပေါင်းစုကာ ဖြူ စိတ်ဆိုးပြန်ခဲ့မိသည့်
နောက်ပိုင်း တမင်ဟန်းဖုန်းလေးကို ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ။ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်
ကို မသိသော စွမ်းတစ်ယောက် ဖြူထံ ဖုန်းခေါ်မရဖြစ်ပြီး
စိတ်ညစ်နေမှာ ကို တွေးမိသည်။ ။

"ဖြူကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ စွမ်း အခုတော့ ဝဋ်လည်ပြီပေါ့"

ဖြူ ကြိတ်ကြိမ်းဝါးရင်း ကျေနပ်နေခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ ဖြူနှု
လုံးသားက မနေနိုင်တာတော့ သေချာ သည်။ ။

အရင်ကဆိုရင် ဖြူ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လျှင် အလွန်ဆုံး တစ်ရက်
သာ ဖုန်းပိတ်ထားခဲ့၏။ ဖုန်းပြန်ဖွင့် လိုက်သည် နှင့် စွမ်းအသံလေးကို
ကြားရတတ်စမြဲ။ ဖြူ စိတ်ဆိုးပြေအောင် စွမ်းက ချောမော့တတ်စမြဲ။

သည် တစ်ခါတော့ ဖြူ စိတ်ကလေးတင်းကာ ဖုန်းကို နှစ်ရက် ပိတ်ပ
စ်ထားခဲ့မိ၏။ ထို့ထက်ပိုပြီး ဖြူဘက်က မတင်းမာနိုင်ခဲ့ပါ။ စွမ်းအသံ
လေးကို ကြားချင်လှပြီ။

ဖုန်းလေးကို နံဘေးမှာ ချထားပြီး စွမ်းရဲ့ ဆက်သွယ်မှုလေးကို စော
င့်ရတာ ဖြူ စိတ်မောရသည်။ ။ မျှော်လင့်ထားသလို စွမ်းအသံလေးကို
မကြားရတော့ ဖြူ ရင်ထဲက လှိုက်ဖိုဝမ်းနည်းလာရပြန်သည်။ ။

စွမ်းရယ် တကယ်တမ်းကျ စွမ်းနဲ့ ဝေးရမယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို ဖြူ မခံ
ယူနိုင်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီအတွက် မမရဲ့ စကားတွေ အားလုံးကို ဖြူ ဥပေက္ခာ
ပြုလိုက်ရမှာ လား။

အခန်း(၅)

"ဦးသိန်းလှဘက်က မမျှော်လင့်ဘဲ အရေးပေါ်ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စဆို တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲကွာ၊ သူ့ကို ဒယ်ဒီ အလုပ်ထွက်ခွင့်ပေး လိုက်ရတာပေါ့"

ဒယ်ဒီပြောလာတော့မှ သူ သိလိုက်ရသည်။ ။ ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းလှက အရေးပေါ် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာ၍ ရွာက သူ့အိမ်ကို ပြန်ရမည်တဲ့ ။ အလုပ်က ထွက်ခွင့်တောင်းသည် ဆိုတော့ ဒယ်ဒီက လူမှုရေးကို ထောက်ထားကာ လက်ခံလိုက်သည်။ ။

"ဦးလေးသိန်းက ခွင့်ယူသွားတာလား ဒယ်ဒီ"

"မဟုတ်ဘူး သား၊ အပြီးထွက်သွားမှာ ၊ ရွာက သူ့ဇနီး ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ တဲ့ ၊ သူ့ကို သုံးရက် လောက်တော့ အလုပ်ဆက်ဆင်းပေးဖို့ ဒယ်ဒီပြောထားတယ်၊ ဒီရက်အတွင်းမှာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်တော့ ရှာရမှာ ပေါ့ကွာ"

"ဒါဆို အဲဒီကိစ္စ ဒယ်ဒီ မပူပါနဲ့ ၊ အိမ်အတွက်လိုအပ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ကျန်တော် တွေထားတယ် ဒယ်ဒီ"

"ဘယ်သူလဲ သား၊ ဒယ်ဒီက လူငယ်လူရွယ်တွေ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသောက်အစားကင်းပြီး အတွေ့အကြုံပြည့်ဝတဲ့ လူကြီးပိုင်းကိုပဲ ဒရိုင်ဘာ ခန့်ချင်တာ"

"အခု သားတွေ့ထားတဲ့ လူကြီးကလည်း ဒယ်ဒီ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်၊ ဦးဘကောင်းတဲ့ ၊ အတွေ့အကြုံပိုင်းကတော့ ပြည့်ဝ စိတ်ချရပါတယ်"

"ဦးသိန်းလှလိုကော အချိန်ပြည့် နေပေးနိုင်မှာ လား သား"

"နေပေးနိုင်ပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ သူ့ကို ဒယ်ဒီ အလုပ်ခန့်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ သားအဖ ဒီခြံထဲကို လာပြောင်းနေကြမှာ ပါ"

"သူတို့ သားအဖ ဟုတ်လား၊ မင်းပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မိသားစုနဲ့ လား"

"ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဦးဘကောင်းမှာ က မြေးမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်"

သူ့စကားကြောင့် ဒယ်ဒီ မျက်မှောင်တွန့်သွားသလို တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော မာမီ ကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည် ။

"မင်းပြောတဲ့ ဒရိုင်ဘာရဲ့ မြေးမလေးဆိုတာ ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲ သား"

"အရွယ်ကတော့ ကျွန်တော့်ထက် ငယ်မယ်ထင်တယ်၊ အငယ်ကောင် အသက်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ အဲဒီ ကောင်မလေးက စကားမပြောတတ်တဲ့ ဒုက္ခသည် လေးပါ ဒယ်ဒီ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပါ ဒီကိုလာနေမှာ တော့ ဒယ်ဒီသိပ်သဘောမကျဘူး"

ဒယ်ဒီ သည် လိုပြောလာမည်ကို သူ မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်သည် ။ ဒယ်ဒီက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နေလိုသူ ဖြစ်သည် ။ ဒရိုင်ဘာ ဦးလေးသိန်းကို လက်ခံစဉ်ကတောင် မိသားစုမပါတာမို့ လက်ခံခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးလေးသိန်း ဇနီးနှင့် မိသားစုက ရွာမှာ နေကြသည် ။

ဦးလေးသိန်းက သုံးလတစ်ကြိမ် ခွင့်ယူပြီး ရွာကို သုံးရက် ပြန်တတ်
၏။ ခြံထဲက အလုပ်သမား နေထိုင်ဖို့ ဆောက်ထားသော ပျဉ်ထောင်အိမ်
လေးကလည်း သေးသေးပဲမို့ မိသားစုနှင့် အလုပ်သမားကို ဒယ်ဒီ မခေါ်
လိုခြင်းဆိုတာ သူနားလည်၏။

"ဦးဘကောင်းက ရိုးသားပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ သူ့မြေးကလေးကလည်း
အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒုက္ခိတလေးပါ၊ ခြံနောက်ဘ
က်က အိမ်ကလေးဆို သူတို့ မြေးအဘိုး အဆင်ပြေပါတယ်"

"နေစမ်းပါဦး သား မင်းက အဲဒီ မြေးအဘိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သိ
ကျွမ်းနေတာလဲ"

ဒယ်ဒီက သူ့ကို စေ့စေ့စူးစိုက်ကြည့်ကာ မေးသည် ။ မာမိကလည်း
နားစိုက်လို့ ငြိမ်သက်နေသည် ။ မေး လာလျှင် မုသာဝါဒကံကို ကျူးလွန်
ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သော သူကလည်း အသေအချာ ရှင်းပြလိုက်ပါသ
ည် ။

"ဦးဘကောင်းကို ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ပွတ်တိုက်မိဖူးတယ် ဒယ်ဒီ"

"ဟေ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ငါတောင် ဘာမှ မသိပါလား"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းကပါ၊ သိပ်ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်
ရာအနာတရ မရခဲ့လို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ဦးဘကောင်းကလည်း ကားသမား
ဆိုတော့ ဘာမှ ပြဿနာမရှာပါဘူး၊ ခြေဆစ်လွဲသွားရုံလောက်ပဲ
ဖြစ်သွားတာ၊ အလျော်လည်း မတောင်းခဲ့ဘူး၊ အဲ သူက
လိုင်းကားမောင်းတာဆိုတော့ အလုပ်နားလိုက်ရတယ်၊ သူ့ခြေထောက်
ပြန်ကောင်းတော့ ကားအုံနာက ဒရိုင်ဘာအသစ် ခန့်ပြီးနေပြီ၊ သူ့ခမျာ
အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားရ တယ်၊ ကျွန်တော့် ပယောဂ မကင်းဘူးလေ၊
ဒါကြောင့် အခုအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလိုနေတော့ သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော် ပြေးမြင်

လိုက်မိတာပါ"

"သားရယ် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်တာ မာမီကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ဖြစ်မကျန်တာ"

"သိပ်ကြီးကြီးမားမား ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လို့ ပါ မာမီ၊ မာမီတို့ စိတ်ပူမှာ စိုးလို့ ပါ၊ စကားမပြောနိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတမိန်းကလေးကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေရရှာတဲ့ ဦးဘကောင်းကို သား သနားတယ်၊ ကူညီတဲ့ သဘောနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီ အလုပ်ခန့်စေချင်ပါတယ်"

"အင်း . . . ငါက မိသားစုနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေဆို မခန့်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာ မင်းနဲ့ လည်း ပတ်သက်ဖူးတယ်၊ ကလေးမလေးက လည်း ဆွံ့အနေတယ်ဆိုတော့ မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး"

ဒယ်ဒီခွင့်ပြုချက်စကားကြောင့် သူ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီရှေ့မှာ သူ ဟန်ဆောင် ထားရသည် ။

"ဒါဆို မနက်ဖြန်ကျ ကျွန်တော် ဦးဘကောင်းကို ပြောလိုက်မယ် ဒယ်ဒီ၊ သူ သိပ်ဝမ်းသာသွားရှာမှာ ပါ"

"မင်းခေါ်ခဲ့လေ ငါနဲ့ စကားပြောကြည့်ဦးမယ်၊ အဆင်ပြေမယ် ဆိုရင်တော့ အလုပ်ခန့်တာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ၊ သူ့အတွေ့အကြုံနဲ့ အရည်အချင်းကိုတော့ ဒယ်ဒီ သဘောကျမှာ ပါ"

သူဆိုတော့ ဒယ်ဒီ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ အခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားခဲ့၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူနှင့် မာမီ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"သား . . . စွမ်းနဲ့ သားတို့ ဆုံကြသေးသလား"

ဒယ်ဒီမရှိတော့မှ မာမီက သူ့ကို ညီလေးအကြောင်း မေးလာသည်။ ။

"မဆုံဘူး မာမီ၊ ဒီကောင်က သူ့ဝါသနာနဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတော့ သားဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ တောင် အချိန်မရဘူး ထင်ပါရဲ့ "

မာမီ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။ ။ အရင်ကဆို အငယ်ကောင်က သူ့ဟန်းဖုန်းကို ဆက်သွယ်ကာ မာမီ အကြောင်း မေးတတ်သည်။ ။ လိုအပ်သည့် အကူအညီရှိလျှင်လည်း သူ့ဆီက တောင်းဆိုတတ်သည်။ ။

ဒယ်ဒီကို ကြောက်လို့ အိမ်ကို မဆက်သွယ်ရဲသည့် တိုင် မာမီ ကျန်းမာရေးနှင့် အိမ်အခြေအနေတွေကို မေးမြန်းတတ်လေ၏။

အခုတော့ အငယ်ကောင်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာ နှစ်ပတ်ကျော်ပြီ။

"အင်း သားလေးစွမ်းက မင်းဒယ်ဒီကို စိတ်နာနေတယ် ထင်ပါတယ်ကွယ်၊ သူက ယတိပြတ်ကြီး ပြောပစ်လိုက်တာကိုး၊ အခုဆို တစ်နှစ်တောင်ကျော်ပြီ၊ မာမီသားလေးကို အိမ်ပြန်လာစေချင်လိုက်တာ"

"ကျွန်တော်လည်း ညီလေးကို အိမ်ပြန်လာစေချင်ပါတယ် မာမီ၊ ဒယ်ဒီကလည်း အရင်လောက် စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့ ဆုံရင် အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော် တိုင်ပင်မို့ ဒယ်ဒီက သူ့ကို စေတနာနဲ့ ဒေါသ သင့်ခဲ့တာ သူလည်း နားလည်မှာ ပါ"

"အင်း မာမီတို့ မိသားစုလေး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိစေချင်တယ် သားရယ်၊ စွမ်းက အောင်မြင်နေပြီ ဆိုတော့ မှားယွင်းပျက်စီးမှာ လည်း မာမီ စိုးရိမ်တယ်၊ စွမ်းနဲ့ တွေ့ရင် သားကလည်း တိုက်တွန်းပြောပြ၊ မာမီကလည်း မင်းတို့ ဒယ်ဒီကို ညှိနှိုင်းထားမယ်၊ အရေးကြီးတာ စွမ်း မာမီတို့

အရိပ်ကို ပြန်ရောက်လာဖို့ ပဲ"

"စိတ်ချပါ မာမီ၊ စွမ်းဘက်ကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်၊ ဒယ်ဒီကို သာ မာမီ တိုက်တွန်းထားလိုက်ပါ၊ အငယ်ကောင်က ဒယ်ဒီလက်ခံမယ် ဆိုရင် အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာမှာ ပါ"

မာမီ မျက်ဝန်းတွေ လင်းလက်သွားကာ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြရှာသည် ။ စိတ်ပြတ်သားတင်းမာ လွန်းသော ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူနှင့် သားငယ်ကြားမှာ မာမီခမျာ စိတ်ညစ်ညူးနေခဲ့ရမှာ သေချာသည် ။

တကယ်ဆို အငယ်ကောင်က ဒယ်ဒီနှင့် တူသည် ဟု ပဲ ဆိုရမည်။ ဒယ်ဒီလိုပဲ စိတ်ဓာတ်မာကျောသည် ။ ဝါသနာနှင့် သူ့အတွက် မိသားစုကို တောင် စွန့်ရဲသည် ။ ပြီးတော့ ဇွဲကောင်းစွာနှင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ သူ ဖြစ်၏။

မာမီက ဒယ်ဒီရဲ့ စေတနာဒေါသကို နားလည်သလို သားငယ်ဖြစ်သူ အတွက်လည်း စိုးရိမ်သောကတွေ နှင့် ခံစားခဲ့ရရှာသည် ။ ဒယ်ဒီမသိအောင် အငယ်ကောင်သတင်းကို စုံစမ်းခိုင်းသည် ။

အခုလို အောင်မြင်သော အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာတော့လည်း မာမီ စိုးရိမ်ပူပန်နေရပြန်၏။ အောင်မြင်မှု၊ ငွေကြေးချမ်းသာမှုတွေ အနောက်မှာ ကပ်ပါလာသော အန္တရာယ်များ စွာအတွက် မာမီ သားငယ်ကို မျက်စိအောက်မှာ ပဲ ရှိစေချင်ပုံရ၏။

မာမီခံစားချက်တွေကို နားလည်စာနာမိသောသူ မာမီဆန္ဒလေးကို တော့ ပြည့်စေချင်ပါသည် ။

အငယ်ကောင်နှင့် ဆုံလျှင်တော့ သူ အသေအချာ ပြောရဦးမည်။

ပျော်စရာမိသားစုလေးကိုတော့ အငယ်ကောင်လည်း တောင့်တလိုချင်

င်မှာ ယုံသည် ။ ဒယ်ဒီကကော မတောင့်တဘဲတော့ မရှိနိုင်ဟု သူ
တွေကြည့်မိ၏။

ဘယ်မိဘက သားသမီးကို စွန့်ပစ်နိုင်ရက်မှာ မို့လဲ။
